

τις λέξεις. Αυτό συμβαίνει όταν δεν το κατακλύζουμε με τις ίδιες ανιαρές, μουσικές ή άμουσες λέξεις, με τις ίδιες, αθεράπευτα ίδιες, μεταξύ τους προτάσεις την πάσα στιγμή. Το παιδί θα ανασχηματίσει τον λεκτικό του κόσμο όταν ακούσει πολλές, έκατοντάδες φρέσκιες λέξεις και διαλέξει και θαυμάσει και τονίσει μερικές απ' αυτές. Γι αυτό δεν πρέπει ο σύγχρονος φORMALΙΣΜΟΣ να φτάσει μέχρι την κούνια. Δεν πρέπει κατ' ανάγκην το αίμα να είναι κόκκινο... Άς το πεί το παιδί κι αλλιώς, π.χ. «το αίμα είναι ουρανός». Άς αγαπήσουμε τη λεκτική ελευθερία του παιδιού. Δεν θα περισέψουν στο μέλλον οι σκληρές μέρες που θα πεί την «σκάφη—σκάφη» — άς όνειρευτεί τουλάχιστο τώρα το «ουρανένιο αίμα».

“Ολγα Βότση

ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Υπάρχει ένας χώρος χαράς, ακριβής χαράς μες στον άνθρωπο, που πηγάζει από το βαθύ λυτρωτικό συναίσθημα που του δίνει ή δημιουργία μες απ' το σώμα του, που του δίνει ή ικανοποίηση να έχει ένα παιδί.

Υπάρχει μιὰ κρυφή εὐγνωμοσύνη μέσα στον άνθρωπο προς τη μεγάλη Φύση για τούτη τη χαρά που του δωρίζει, για τούτη τη θαυμάσια εἰρήνη με τὰ μέλη του και τὰ ἔνστιχτά του. Μιὰ χαρά που δὲν ἀντισταθμίζεται με τίς πιδ μεγάλες θυσίες και στερήσεις και που εἶναι ἔτοιμος ὁ ἄνθρωπος πάλι και πάλι νὰ κατακτᾷ: ἀρκεῖ νὰ βαστᾷ στὰ χέρια του τὸ λουλουδισμό του κορμιού του, τὸν καρπὸ τῆς πιδ ἀκατανίκητης ἐπιθυμίας του· ἀρκεῖ νὰ κρατᾷ στὰ χέρια του ἕνα παιδί.

Δημήτρης Γαβαλάς

ΠΑΙΔΙΚΟΤΗΤΑ

Σὰν ἤμουναι παιδί με τὴν ἀνοιξη ξύπναγα νωρίς. “Εβγαίνα στον κήπο ὅπου ἡ μητέρα μου περιποιοῦτανε τὰ λουλούδια και χαϊρόμουναι τὸ καθαρὸ πρωινό. Σὲ λίγο ἀπὸ τὸ διπλανὸ σπίτι πρόβαλε ἕνας ἀξίωματικός που κείνη τὴν ὥρα ἔφευγε γιὰ τὸ στρατόπεδο. Τότε στεκόμουναι προσοχὴ και μ' ὄλο μου τὸ εἶναι δοσμένο σ' αὐτὸ που ἔκανα χαϊρέταγα στρατιωτικά και ἀναφωνοῦσα: «Καλημέρα νταντάο», δηλαδή «Καλημέρα φαντάρο», ἄσχετο με τὸ